

عنوان مقاله:

ارزیابی رویکرد محله محوری برای مردمی شدن شهرداری مطالعه موردی شهرداری تهران

محل انتشار:

ششمین کنفرانس ملی پژوهش‌های کاربردی در مهندسی عمران، معماری و مدیریت شهری و پنجمین نمایشگاه تخصصی انبوه سازان مسکن و ساختمان استان تهران (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

امیر قاسمی - دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران

خلاصه مقاله:

محله و محله گرایی ریشه در زندگی مدنی ایرانیان دارد و افراد اولین تجربه اجتماعی خود را از محله اخذ می کردند و به نوعی هویت محله ای نائل می آمدند . محله ها بیش از آنکه بارمعنایی جغرافیایی و کالبدی داشته باشند ، واحدهایی اجتماعی فرهنگی محسوب می شوند که به زندگی اجتماعی افراد معنا می بخشند . محله ها همواره از استوارترین و پرشورترین فضاهای زیستی شهروندان محسوب می شوند . افراد در این محله ها حضور خود را به طور ملموس احساس می کنند و خود را متعلق به آن و محله را از آن خود می دانند و به همین دلیل از مسئولیت پذیری اجتماعی خاصی برخوردارند که مشارکت اجتماعی آن ها را نیز در پی خواهد داشت . روند تند و سریع رشد شهر بالاخص از دهه چهل به این سو ، شهر را با تغییرات عمده ای مواجه کرد که یکی از آن تغییرات ، کم رنگ شدن ویژگی های محله ای طی چهار تا پنج دهه بوده است . مواجه شدن با دو موج شدید مهاجرتی از روستاها و شهرهای کوچک به کلان شهرها به ویژه تهران و جای گیری شدن مهاجران در محله های حاشیه ای شهر و شکل گیری محلات جدید ، جابجایی بسیار زیاد ساکنان در درون شهر که از یک سو به کاسته شدن افراد اصیل محلات و از سوی دیگر به ورود و خروج سریع ناآشناپان منجر شده است ، تا حدود زیادی محله را در مقایسه با قالب های پیشین با بحران مواجه کرده است . اکنون کلان شهری چون تهران هم در عرصه مشارکت مدنی با مشکلات جدی دست به گریبان است و هم به شهری بی روح و فاقد هویت برای شهروندان تبدیل شده است

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/927241>

